

- 8) Член 4, параграф 1 от Регламент № 2887/2000, във връзка с член 5а, параграф 3 от Директива 90/387 на Съвета от 28 юни 1990 година относно създаването на вътрешен пазар за далекостойбицелни услуги посредством изпълнението на изискването за предоставяне на отворена далекостойбицелна мрежа, изменена с Директива 97/51/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 октомври 1997 година, изисква националните юрисдикции да тълкуват и прилагат вътрешните процесуални правила, уреждащи съдебните производства, по такъв начин, че решение на националния регулаторен орган относно разрешаване на тарифите за необвързан достъп до абонатната линия да може да се обжалва по съдебен ред не само от предприятието адресат на това решение, но и от бенефициерите по смисъла на посочения регламент, чиито права могат да бъдат засегнати от същото.
- 9) Регламент № 2887/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че в процедурата по осъществяване на надзор за таксуването на необвързания достъп до абонатната линия, провеждана от националния регулаторен орган съгласно член 4 от посочения регламент, нотифицираният оператор следва да докаже, че тарифите му са съобразени с принципа на ориентиране на тарифите в зависимост от разходите. От своя страна държавите-членки следва да установят разпределянето на тежестта на доказване между националния регулаторен орган, който е приел решението за разрешаване на тарифите на нотифицирания оператор, и бенефициера, който оспорва това решение. Държавите-членки следва също така да установят в съответствие със своите процесуални правила, както и при спазване на общностните принципи за ефективност и равностойност на съдебната защита, правилата за разпределяне на тежестта на доказване при оспорване по съдебен ред на решение на националния регулаторен орган за разрешаване на тарифите на нотифициран оператор за необвързан достъп до неговата абонатна линия.

(¹) ОВ С 96, 22.4.2006 г.

Решение на Съда (втори състав) от 17 април 2008 г. (преюдициално запитване от Rechtbank van koophandel Hasselt — Белгия) — Confederatie van immobiliën-beroepen België, Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars/Willem Van Leuken

(Дело C-197/06) (¹)

(Признаване на дипломи — Директива 89/48/ЕИО — Агент по недвижими имоти)

(2008/С 142/04)

Език на производството: нидерландски

Препращаща юрисдикция

Rechtbank van koophandel Hasselt

Страни в главното производство

Иищци: Confederatie van immobiliën-beroepen België, Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars

Ответник: Willem Van Leuken

Предмет

Преюдициално запитване — Rechtbank van koophandel Hasselt — Тълкуване на членове 3 и 4 от Директива на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години (ОВ L 19, стр. 16; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 2, стр. 76) — Задължение за агент по недвижими имоти, установен в дадена държава-членка и упражняващ посредническа дейност в друга държава-членка да отговаря на условията за упражняване на тази професия, наложени от законодателството на тази държава в изпълнение на директивата — Изискване дори и в случай на договор за съвместна дейност между този агент и оторизирания от въпросната държава агент

Диспозитив

Членове 3 и 4 от Директива 89/48/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години, изменена с Директива 2001/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2001 година, не допускат законодателство на държава-членка, което поставя извършването на нейна територия на дейности като разглежданите по главното производство от доставчик на услуги, установен в друга държава-членка, който се намира в положение като това на ответника по главното производство, в зависимост от получаването на разрешение, чието предоставяне зависи от успешното полагане на изпит за правоспособност по право.

(¹) ОВ С 165 от 15.7.2006 г.

Решение на Съда (голям състав) от 15 април 2008 г. (преюдициално запитване от Labour Court — Ирландия) — Impact/Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(Дело C-268/06) (¹)

(Директива 1999/70/ЕО — Клаузи 4 и 5 от Рамковото споразумение относно срочната работа — Срочна заетост в публичната администрация — Условия за наемане на работа — Възнаграждения и пенсии — Подновяване на срочни трудови договори за срок до осем години — Процесуална автономия — Непосредствено действие)

(2008/С 142/05)

Език на производството: английски

Препращаща юрисдикция

Labour Court

Страни в главното производство

Жалбоподател: Impact

Ответници: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Предмет

Преюдициално запитване — Labour Court — Тълкуване на клауза 4, точка 1 [принцип на недопускане на дискриминация] и клауза 5, точка 1 [мерки за предотвратяване на злоупотреба при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения] от приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129) — Жалба, която цели позоваване на непосредственото действие на посочените разпоредби — Липса на компетентност на сезираната юрисдикция по националното право — Компетентност по силата на общностното право, по-специално на принципите на равностойност и на ефективност

Диспозитив

- 1) Общностното право, и в частност принципът на ефективност, изисква специализирана юрисдикция, която в рамките на предоставената ѝ от законодателството за транспониране на Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) компетентност — макар и факултативна — трябва да се произнесе по искане на основание нарушение на това законодателство, да приеме, че е компетентна да разгледа и исканията на лицата, които се основават пряко на самата директива за периода от датата, на която изтича срокът за нейното транспониране, до датата на влизане в сила на посоченото законодателство, ако се установи, че задължението за тези лица да сезират успоредно обща юрисдикция с отделно искане, което се основава пряко на посочената директива, би довело до процесуални пречки, които могат да направят изключително трудно упражняването на предоставените им от общностния правен ред права. Препращащата юрисдикция трябва да извърши необходимите проверки в това отношение.
- 2) Клауза 4, точка 1 от Рамково споразумение относно срочната работа, което е сключено на 18 март 1999 г. и се намира в приложението към Директива 1999/70, е безусловна и достатъчно точна по своето съдържание, за да могат частноправните субекти да се позоват на нея пред национален съд. Такъв обаче не е случаят с клауза 5, точка 1 от посоченото рамково споразумение.
- 3) Член 10 ЕО и член 249, трета алинея ЕО, както и Директива 1999/70 трябва да се тълкуват в смисъл, че орган на държава-членка, действащ в качеството на публичен работодател, не може да приела мерки, които противоречат на целта, преследвана с тази директива и с Рамковото споразумение относно срочната работа, по отношение на предотвратяването на злоупотребата със срочни договори, изразяваща се в подновяване на тези договори за необичайно

дълъг срок през периода между датата, на която изтича срокът за транспониране на тази директива, и датата на влизане в сила на закона за нейното транспониране.

- 4) Доколкото приложимото национално право съдържа норма, която изключва прилагането на законите с обратна сила при липса на ясни и недвусмислени указания в обратен смисъл, националната юрисдикция, сезирана с искане на основание нарушение на разпоредба на националния закон за транспониране на Директива 1999/70, е длъжна, съгласно общностното право, да придаде обратно действие на посочената разпоредба към датата, на която изтича срокът за транспониране на тази директива, само ако в националното право съществува указание от такова естество, което може да придаде обратно действие на тази разпоредба.
- 5) Клауза 4 от Рамковото споразумение относно срочната работа трябва да се тълкува в смисъл, че условията за наемане на работа по смисъла на тази клауза включват условията относно възнаграждението, както и относно пенсиите, които са функция на трудовото правоотношение, с изключение на условията относно пенсиите, които произтичат от законоустановена схема на социално осигуряване.

(¹) ОВ С 212, 2.9.2006 г.

Решение на Съда (първи състав) от 17 април 2008 г. — Thomas Flaherty (C-373/06 P), Larry Murphy (C-379/06 P), Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P)/Ирландия, Комисия на Европейските общности

(Съединени дела C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P) (¹)

(Обжалване — Мерки за запазване на ресурсите — Преструктуриране на риболовния отрасъл — Искания за увеличаване на целите на многогодишните програми за ориентиране „МПО IV“ в областта на тонажа — Отхвърляне на искането)

(2008/C 142/06)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Thomas Flaherty (C-373/06 P), Larry Murphy (C-379/06 P), Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P) (представители: D. Barry, solicitor, и M. A. Collins, SC (C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P), както и от последните и от г-н P. Gallagher, SC (C-379/06 P)

Други страни в производството: Ирландия, Комисия на Европейските общности (представители: B. Doherty и M. van Heezik)

Предмет

Жалба срещу решение на Първоинстанционния съд (първи състав) от 13 юни 2006 г. по дело Boyle и др./Комисия (съединени дела T-218/03 — T-240/03), с което се отменя Решение № 2003/245/ЕО на Комисията от 4 април 2003 г. относно получените от Комисията искания за увеличаване на целите на МПО IV с оглед подобряване на безопасността, мореплаването, хигиената, качеството на продуктите и условията